

A Deu.

Qui autem in carne sunt,
Deo placere non possunt.

S. Pablo a los Ro., c. VIII, v. 8.

Volant en jorn una vita enlluernada
Pel vol immens del ample firmament,
Ma pensa s'atura, y com la tornada
Qu'esperat al fons de timba embarrancada,
Al cor senti de Deu la exit potent.

Opus d'espant com palla tremolava
Que ja mouer l'ale del temporal,
Un torn de mi fredal tot respirava,
I'n el cau mes recondit m'aplegava
Veient ombres arreu com criminal.

Per sobre del meu cap saber sentia
Les ales dels mitans asordigats,
M'alalt mon esperit se comprometia,
Devallant poch a poch, mes feron brinsia
L'escatech dels alarms tots arisats.

I paransa'n el cim de les roques

Esfilaban sos buchs esgratinyant,
I' l' cap flayran de carns putrefactades
Tot guaitan per les roques esbarlades,
Ellen es pret esguardaven tot xiscan.

I ab l' anima abatuda y defellida,
Sentia de la mort lo cap gelat
Yumatinant l' alé qui em stava vida,
Dant sol al cel ma vita emortuicla
Esguardava un reflex de llibertat.

Abant mon front en ell, solsa alenada
Va' penetra' n mon cor agonejant,
I com lo sol despá dura glaciada,
La neu de lo meu cor fou desgelada
Pel foc del ull de Deu mes penetran.

Venti dintre mon pit una bonansa
Com lo malat de mort qui es creu salvar,
Com el naufrach que pert ja l'esperansa,
I lluytan ab les ones esfonsansa,
E roba encara algun pal per respirar.

I n mon pit ressona ple de pureza,
Un accent carinyos y enamorat.

J'el degotar son balsem, sa ^{tendresa} ~~XXXXXX~~
L'anguè l'ultima gota impurasa,
Qu'encara l'fons del cor havia quedat

De mon entorn veji desaparèixer
Quarts de corps, falcons escatgant,
J'el veurer per la volta resplandèixer
Los ulls del Pare etern, van defelleixer
Per l'escarpada limba recoblant.

J'n tant qui jo mas queides transmetia
Tot cor del Graador, al cau pronel
Fisiclets de mort esgarrifants sentia,
J' mon cor a cada un li repetia,
Jo admire ton poder Deu glorios!

J'admirant del Senyor tanta grandera
Entre boyre l'ogè l'espay erusant,
J'movent lo seu cap ab gentilera
Va rossa cabellera d'unya utera
Qu' aixams el estel arreu anava escampant

Lo cacla queixa meua ell exalava
Un suspir tendre, dolc, enamorat,
Que lo meu cor malat vivificava

Et l' desiré vers en Vll se m'importance
Sentin ja aprop de mi l' eternitat.

Mon anima in el mon sent angoransa,
Dague ailes qui mon vol pugnia enlayras,
Et ab l' ali pur qui em resta d'esperansa
Polare in vers al cel, y sens tardansa
Podrà mon llabi impur tos peus besar.

31 August any 1872.